అద్దం

ఒకానొక దినం, మిట్టమధ్యాహ్నా సమయంలో--

మా శ్రీమతి, విరించి విధాత్యాది మహాలక్ష్మి ఇంటిముందు రిక్షా దిగింది. పుట్టింటికెళ్ళింది విరామానంతరంగా పెండె జాబుతో తిరిగి వచ్చే శ్రీమతి, ఆ సారి ఏదో పెద్ద మూట్టనే తెచ్చింది. రెండు అడుగుల వెడల్పు, ఓమూరు అంతే పొడవు ఉన్న దళసరి వస్తువేదో గోనె పట్టాలో కట్టి తెచ్చింది. జాగ్రత్తకోసం చుట్టూ గడ్డికూడా పెట్టినట్లుంది. ఒకటి రెండు పరకలు ఎటుటుగు తొంగి చూస్తున్నాయి. రిక్షా దిగుతూ 'జాగ్రత్తగా దింపు, అబ్బీ' అంటూ రిక్షా వాడికి పురమాయించింది. వాడు దాన్ని దింపబోతూంటే 'జాగ్రత్త సుమీ!' అంటూ రెండు పర్యాయాలు హెచ్చరించింది.

ఈ తతంగమంతా నేను వీధివరండాలో నిలబడి చూస్తున్నాను. వరండా మెట్లు ఎక్కుతూ ఉంటే "ఏమిటి మోసుకొచ్చావ్? మీ అమ్మ మైసూరుపాక్ చేసి ఇచ్చిందా ఏమిటి?" అన్నాను నవ్వుతూ.

ఒకసారి మా అత్తగారు పంపిన జంతికలు తినటంలో మిగిలిన ఘోరమయిన అనుభూతి నేనింకా మరిచిపోలేదు. రాత్రి జంతికలు టేబిలు మీద వదిలేస్తే, ఎలుకలు దాన్ని తినటానికి ప్రయత్నించి విఫలమయిన ఉదంతం ఆ మరునాటి దినం బయటపడింది. టేబిలుకింద ఒక ఎలుక చచ్చిపడి ఉంది. 'చూశావా? జంతిక తినలేక ఎలుక చచ్చింది' అన్నాను, తోక పట్టుకొని దాన్ని అవతల పారేస్తూ. 'చాల్లెండి! నేను రాత్రి ఎలుక మందు పెట్టాను! హమ్మయ్య! ఒక ఎలుకముండ వచ్చిందన్నమాట! ఇంకా నా లెక్క ప్రకారం మూడు ఉన్నాయి' అంటూ మా ఆవిడ ఒకసారి సంబరపడి, వెంటనే నిట్టూర్చిన సంగతి నా కింకా బాగా జ్ఞాపకం ఉంది.

"మైసూరుపాక్ గడ్డితోనూ, గోనె గుడ్డలోనూ పాక్ చేస్తారేమిటి? మీరు మరీ చెప్తారు" అంటూ నా కేసి చురచురా చూసి, "ఒక రూపాయి రిక్షావాడి కివ్వండి" అంటూ గోనె పాకెట్ పట్టించుకొని లోనికి వెళ్ళిపోయింది. ఇది మా ఆవిడకు ప్రతిసారీ అలవాటే! పుట్టింటికి వెళ్ళేటప్పుడు ఇరవై రూపాయ లిచ్చినా, అరవై రూపాయ లిచ్చినా, తిరుగు రిక్షాకు రూపాయి నే నివ్వాల్సిందే!

నేను లోనికి వెళ్ళేసరికి ఒట్టరైనా పొప్పుకోకుండా గోనె గుడ్డల్ని ఊడ దీస్తోంది మా ఆవిడ. "ఏమిటది?" [illegible] ఉత్సుకత చంపుకోలేక.

"ఆ చాకు ఇలా పట్టుకురండి, [illegible] మీరే మాన్పుకోగలరు [illegible] దేనికి రెండుకున్నూ?" అంది.

"చంపేస్తావు! అయితే, అది తినే ఉన్నావే న్నమాట!" అంటూ టేబిలు మీది చాకు అందించాను.

"జాతీయాలుకూడా మీకు అర్థం కావు! తెలుగులో కథలు మాటుకు తెగ రాసేస్తున్నారు. హాఁ! పాఠకుల ఖర్మ!" అంటూ మొత్తుకుంది.

ఐదు నిమిషాలు కష్టపడి చాకు తోకొని గోనెగుడ్డ ఊడ కోసింది. చుట్టూ పెట్టిన గడ్డి తొలగించింది. "చూశారా?" అంటూ నా వంక గర్వంగా చూసింది.

అది అద్దం! !

మూడు అడుగుల పొడవు, అంతే వెడల్పూ ఉన్న అద్దం! [illegible] అరవైకి [illegible] చెక్క

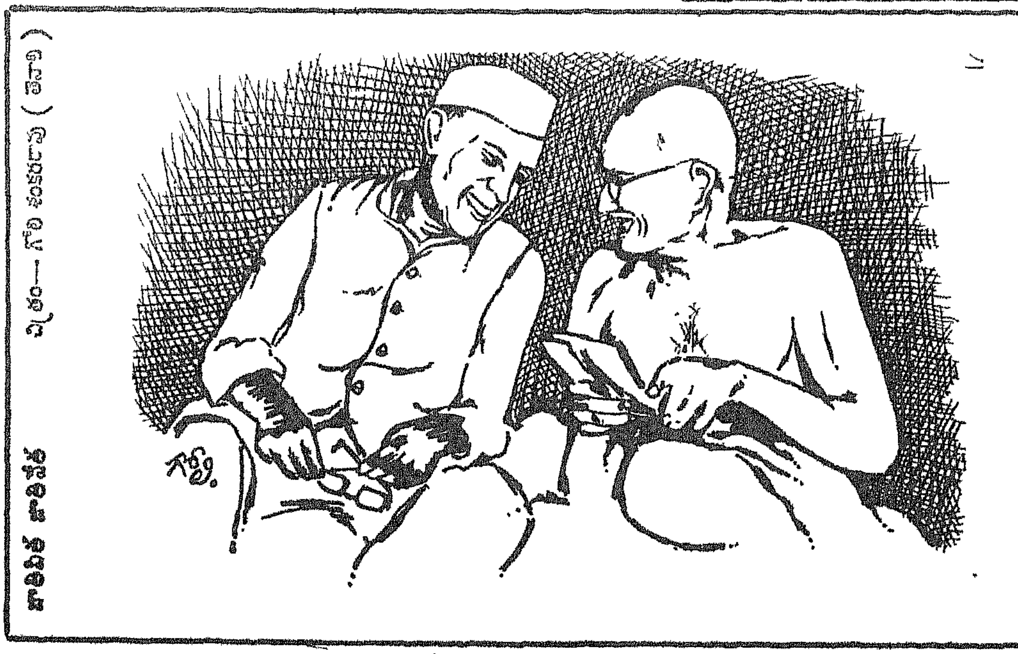

ప్రేము ఉంది. ప్రేముకి పాలిపోయిన ఆకుపచ్చరంగు నోటుగా ఉంది! అద్దం మాత్రం ఎక్కడా కళాయి చెడకుండా నిగనిగ లాడుతూంది. గోడకు తగల్చ టానికి మా ఆవిడ చెవుల కున్నంత ఇనప రింగులు రెండు దృఢంగా ఉన్నాయి. ఇంతకుముందు ప్రేలాడదీసిన పాత చేంతాడు కూడా ఆ రింగులకే కట్టి ఉంది.

"ఇదేమిటే?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా మహాలక్ష్మి వంక చూస్తూ.

అడిగిన అర క్షణంలోనే అర్థమయింది నా ప్రశ్న చచ్చుప్రశ్న అని!

"అద్దం!" అంది క్లుప్తంగా చి. సౌ., క్రింద పడిన గడ్డిపరకల్ని పోగు చేస్తూ.

"అదిసరే, అద్దం కనిపిస్తూనే ఉంది . . ."

"కనిపిస్తుంది కాబట్టే దాన్ని అద్దం అంటారు" అంటూ నా వంక అనుమానంగా చూస్తూ, "ఇలా మాట్లాడుతున్నారేమిటి—ఖర్మ! నేను రెండు రోజులు లేకపోతే మీ ఆరోగ్యం బాగుండదు. కొంపదీసి మళ్ళీ రంగారావు వచ్చాడేమిటి?" అంది. నా మిత్రుడు రంగారావు, నేను కలిసి మా ఆవిడ ఊర్లో లేనప్పుడు మందు కొట్టేసిన ఉదంతం ఈ మధ్యనే మా ఆవిడకు తెలిసిపోయింది!

"బోడిజోకు వెయ్యక, ఈ అద్దం ఎక్కడిదో చెప్పు" అన్నాను పురుష సహజమయిన గంభీరవ్వరాన్ని తెచ్చి పెట్టు కుంటూ.

"దీనికి చాలా పెద్ద కథ ఉంది" అంటూ, అద్దం గూట్లో పెట్టి చేత్తోంతా ఎత్తి అవతల పారబోసింది.

"కుక్కర్‌లో నాలుగు మెతుకులు వండాను. ముందు అన్నం వడ్డించు. తరవాత కథ చెపుదువుగాని" అన్నాను.

భోజనం చేస్తున్నప్పుడు, పూర్తి అయిన తరవాత ఆ అద్దం కథ క్లుప్తంగా వివరించింది మా ఆవిడ. దాని సారాంశం ఇది: క్రీస్తు శకం ఇరవయ్యో శతాబ్దం మొదటి భాగంలో అప్పన్న అవధాని గారు ఆ అద్దాన్ని వాడేవారట! ఆయన ముంజేతి కంకణాన్ని ఇందులో చూసుకొని సంతృప్తి చెందేవారట. తరవాత దాన్ని వారి ఏకైక పుత్రిక సుబ్బమ్మగారికి ఇచ్చారట. సుబ్బమ్మగారు తన అత్తవా రింటికి తీసుకు వెళ్ళటం, అర్థాంతరంగా ముండమోసి తన తమ్ముడి దగ్గరకు పోతూ దీన్ని కూడా తీసుకుపోవటం జరిగింది. ఆమె తమ్ముడు రాయప్ప మనమరాలే మా అత్తగారు. ఆమె ఇంత కాలం దాన్ని వారి స్వగ్రామంలో మిద్దె ఇంట్లో అటకపైన దాచిపెట్టారుట! మొన్న కొంపలు కాలిపోయినప్పుడు సామా స్లన్నీ అక్కడి నుండి తరలించి తెచ్చు కున్నారట. మా ఆవిడ వాటాగా అందాకా ఈ అద్దాన్ని తీసుకెళ్ళమని ఇచ్చారట! అద్దమేకాకుండా ఇంకో ఉచిత సలహా కూడా ఇచ్చారట — 'దాన్ని భద్రంగా వాడ'మని! .

ఆ అద్దాన్ని చూస్తూంటే ఆ అద్దం చాలా పాతదనీ, దానికి ఇంతకంటె ఇంకా ఎక్కువ చరిత్రే ఉంటుందనీ సులువుగా గ్రహించుకోవచ్చును. ఇక్ష్వాకు కులతిలకుడు ఈ అద్దంలో చూసు కుంటూ తిలకం దిద్దుకునే వాడన్నా ఆశ్చర్యపో నక్కరలేదు. రాణీ పద్మినీ దేవిని ఈ అద్దంలోనే ఆ డెవరికో చూపించారన్నా అబ్బురపడ నవసరం లేదు. అంత పాతగా, మొద్దుగా కనిపి స్తూంది ఆ అద్దం.

భోజనంచేసి వచ్చాక అసలు గొడవ ప్రారంభమయింది.

"దీన్ని గోడకు వేళ్ళాడతీద్దాం!" అంది మా ఆవిడ.

నేను త్రుళ్ళిపడ్డాను! "దీన్నా! గోడకా! వీల్లేదు కాక వీల్లేదు!" అంటూ అరిచాను.

"ఏం? ఎందుకని?" మహాలక్ష్మి ఏడుపు మొహం పెట్టింది.

"మనకున్నది ఈ ఒక్కటే గది. దీని కున్నవి నాలుగే గోడలు. వాటిని కాస్త నీటుగా, నాగరికంగా ఉంచుకోవాలి. మనింటికి వచ్చే పోయే నలుగురూ కూర్చొనేది ఇక్కడే కదా? అంత పాత అద్దం ఈ గదిలో పెట్టడం నా కిష్టం లేదు!" అన్నాను.

"అద్దం పాతదే కావచ్చు. కాని, దీన్ని మా అమ్మ ప్రేమతో ఇచ్చింది. దీన్ని ఈ గదిలో తగిలిస్తాను!" అంది మా ఆవిడ.

"ఇక్కడొద్దు! వంటింట్లో తగి లించు!" అన్నాను.

"వంటింట్లో పొగచూరి పోయిం దంటే పాడయిపోతుంది!" అంటూ మూలిగింది.

"చూడు, మహాలక్ష్మీ! ఈ నాలుగు గోడల్లోనూ చాలా భాగం కిటికీల క్రిందా, ద్వారబంధాల క్రిందా పోయింది. మిగిలిన భాగంలో ఏవో ఫోటోలు ఉన్నాయి. ఇది కూడా ఇక్కడ వేలాడదీస్తే గది ఇరుకుగా తయారవుతుంది. నా మాట విను!" అంటూ సముదాయించాను. ముందు సముదాయింపబడినట్లే మొహం పెట్టింది. తరవాత గోడవంక చూపించి, "అదిగో! ఆ ఫోటో తీసేసి ఇది తగి లిద్దాం!" అంది.

"ఏమిటి? ఆ ఫోటో తీసేస్తావా? అది ఎవరి దనుకున్నావ్? రవీంద్రనాథ్ ఠాగూర్‌ది! నేను చచ్చినా ఆ ఫోటో తియ్యనివ్వను! అద్దంలో నీ మొహం, నా మొహం చూసుకోవడం కంటె తెల్లారి లేచి ఆ మహాకవి మొహం చూస్తే నోబెల్ ప్రైజు రాకపోయినా, కనీసం అకాడమీ ప్రైజయినా వస్తుంది" అన్నాను ఆవేశంగా.

"అవునులెండి. మన అకాడమీలు అలాగే తయారయ్యాయి! మీకు ప్రైజు ఇచ్చినా ఆశ్చర్యపో నక్కరలేదు. ముందు ఈ అద్దం సంగతి తేల్చండి" అంది నిరసనగా.

ఎలాగూ అద్దం గోడకు తగల్చటం తప్పేటట్లు లేదు. "అదిగో! ఆ వేంక టేశ్వరస్వామి పటం తీసెయ్యి! అక్కడ దీన్ని తగిలిద్దాం" అన్నాను.

"అపచారం! అపచారం! లెంపలేసు కోండి" అంటూ, స్వామి ఫోటో వంక తిరిగి దండాలు పెట్టింది. మొత్తానికి గోడమీది వస్తువుల్లో కొన్ని తియ్య టానికి నేను, మరి కొన్ని తియ్యటానికి మా ఆవిడ ఒప్పుకోలేదు. ఆఖరికి సమస్య మరునాటికి వాయిదావేశాం.

● ● ●

మరుసటిదినం నేను ఆఫీసునుండి తిరిగి వచ్చేవేళకు మా ఆవిడ చిరునవ్వుతో ఎదురు వచ్చింది.

"చూశారా? మీరు వస్తున్నట్టు కనిపెట్టేశాను!" అంది.

వరండాదాటి గదిలోపల అడుగు పెట్టేసరికి నాకు అసలు సంగతి అర్థ మయి పోయింది. ద్వారానికి ఎదురుగా అవతలి గోడకు అద్దం నాలుగా బిగింప బడి ఉంది. నాసం మేకు గోడలో దిగేసి, కొత్త చేంతాడుతో భద్రంగా అద్దాన్ని వేలాడగట్టింది. టెంపరరీ వర్కులా కాకుండా బహు పెర్మనెంటు సవిలాగే కనిపించింది.

గదిలో ఒక వారగా కూర్చుని అద్దం లోకి చూస్తే అవతలి సంగతులన్నీ కనిపిం చేస్తాయి. వీధి ద్వారానికి ఎదురుగా, కాస్త ఎడంగా ఉండటం వలన వీధిలో సంగ

ద్విభాష్యం
రాజేశ్వరరావు

తులు స్పష్టంగా కనుపిస్తున్నాయి. మా ఆవిడ ఇంజనీరింగ్ స్కిల్‌ని మనసులోనే మెచ్చుకున్నాను. కాని, అంతలోనే అసలు చీకాకు అర్థమయింది.

మా ఆవిడ నేను వస్తున్నట్లు ఎలా కనిపెట్టేసిందో, నేను ఇంట్లో చేసే ప్రతి పనీ రోడ్డు మీద పోయేవాళ్ళకు అలాగే కనుపించే ప్రమాదం ఉంది. ఈ ఆలోచన రాగానే నాకు మతిపోయింది.

"అద్దాన్ని ఇక్కడ దిగ్గొట్టావు వస్తూ! హాం!" అన్నాను చిరాగ్గా.

"ఎందుకలా హాం! హాం! అంటూ వస్తూనే చికాకు పడతారు? ఈ కాఫీ తాగండి!" అంటూ కప్పు అందించింది.

"కొంపని రోడ్డుమీద పెడు తున్నావు!" అన్నాను, కాఫీ తాగటం ముగించి.

మా ఆవిడ అర్థం కానట్లు నా వంక చూసింది.

"నేను రోడ్డుమీద ఉండగానే వస్తున్నట్లు ఈ అద్దంలో చూసి కనిపెట్టావు, అవునా?" అన్నాను క్రాస్ ఎగ్జామినేషను ఆరంభిస్తూ.

"అవును" అంది.

"అలాగే మనం గదిలో ఏం చేస్తున్నామో అంతా రోడ్డుమీద వెళ్ళే వాళ్ళకు ఈ అద్దంలోంచి కనిపించదూ?" అన్నాను అసలు పాయింటుకు వస్తూ. "'ఏ' అను వస్తువుకు 'బి' అను వస్తువు ఎంతదూరమో, 'బి' కి 'ఏ' కూడా అంతే దూరము కదా!" అంటూ నా తెలివి తేటల్ని కూడా ప్రదర్శించాను.

మా ఆవిడ వెంటనే "ఏ దయినా వస్తువు నీటిలో మునిగినప్పుడు అది కోల్పోయిన ట్లగుపడు భారము ఆ వస్తువు చేత తొలగింప బడిన నీటి భారమునకు సమానము కదా! కాని, నిజముగా ఆ వస్తువు బరువును కోల్పోదు. కోల్పోయిన ట్లగుపడును, అంతే" అంది.

ఇక లాభంలేదు. నాకు పిచ్చెత్తే టట్లుంది.

మా ఆవిడ కాకినాడ గర్ల్స్ పాలిటెక్నిక్‌లో ఒక ఏడాది సివిల్ ఇంజనీరింగ్ డిప్లమో కూడా వెలగబెట్టింది.

"అదికాదే! ఇపుడు ఈ వార ఇలా కూర్చుని మనం మాట్లాడుకుంటున్నామా? ఇదంతా వీధిలో నిలబడి ఎవరయినా సినిమా చూసినట్లు చూడచ్చును!" అన్నాను.

మా ఆవిడ గట్టిగా నవ్వేసింది. "మనకు అద్దం ఎంత దగ్గరో అద్దమునకు మనమూ అంతే దగ్గర! వీధి అద్దమునకు ఎంత దూరమో, అద్దమునకు వీధీ అంతే దూరము! కాబట్టి దగ్గరగా ఉన్న మనకు అద్దంలో అన్నీ స్పష్టంగా కనుపిస్తాయి. వీధిలో వాళ్ళకు స్పష్టంగా కనుపించవు" అంటూ విషయాన్ని తెలివిగా విశదపరిచింది మహాలక్ష్మి.

ఇక లాభంలేదని ఊరుకున్నాను.

అస్పష్టంగా నయినా ఇంట్లో విషయాలు రోడ్డుమీద వాళ్ళకు కనుపించటం సుతరామూ నాకు ఇష్టంలేదు.

వాదన ఆపి, ముఖం కడుక్కొని బట్టలు మార్చుకున్నాను.

దువ్వుకుందామని అద్దంలోకి చూస్తే నా నడుం మాత్రమే అందులో కనిపిస్తూంది. నా తల అద్దంలో కనబడాలంటే అదేదో ఆసనం వేసిన రీతిలో నడుమును వెనకకు విల్లులా వంచి, మోకాళ్ళు రెండూ అదే కోణంలో ముందుకు వంచి మెడ వంగకుండా నిటారుగా పెట్టి నిలబడితే తప్ప లాభం లేదు. తల దువ్వుకోవటానికి రోజూ ఇంత కసరత్తు చేస్తే ఇక ఆఫీసులో పని చేసినట్టే!

మా ఆవిడ పొట్టి గనుక తనకు కనుపించేటట్లు అమర్చుకొంది. "ఇది చాలా అన్యాయం, మహాలక్ష్మీ! అసలు నాకు తల కనిపించటం లేదు." అన్నాను.

"ఉంటేగా కనపడటానికి!" అంటూ పడీ పడీ నవ్వింది మా ఆవిడ.

చికాకుగా తల దువ్వేసుకుని బయట పడ్డాను ఇంట్లోంచి.

తరవాత రెండు రోజులూ ఒక చిన్న అద్దంలో చూసి దువ్వుకున్నాను. ఇంతలో ఒక రోజు రంగారావు మా ఇంటి కొచ్చాడు.

"బ్రహ్మాండంగా ఉంది, గురూ, అద్దం! ఏదైనా మ్యూజియంకి ఇచ్చెయ్యకూడదూ, బోలెడంత డబ్బిస్తారు!" అన్నాడు.

నాకు తల తీసేసినట్లయింది. తరవాత కూడా ఒకరిద్దరు ఫ్రెండ్సు అలాగే అద్దం మీద చెడ్డ కామెంట్లు పాస్ చేశారు. భాస్కరరావు అద్దం కథంతా విని, "అత్తగారి ధర్మంఅని పెద్ద ఎరుపు రంగు అక్షరాలు ఫ్రేముమీద రాయించ రాదూ?" అన్నాడు. ఆఖరికి అద్దం సంగతి ఆఫీసులో కూడా తెలిసిపోయింది. "ఏమిటోయ్! మీ ఆవిడ లేటెస్టు ఫాషనులో ఉన్న అద్దం ఏదో తెచ్చిందట?" అంటూ ఎగతాళిచేయటం ఆరంభించారు.

ఆఫీసునుండి ఇంటికి వస్తూనే — "ఆ అద్దం తీసేస్తావా? తియ్యవా?" అన్నాను సీరియస్‌గా.

మా ఆవిడ నా కోసం పసిగట్టేసింది.

"తీసేస్తాను" అంది.

"ఇప్పుడే తీసెయ్యి" అన్నాను, నా దొబ్బె విరిగి నేతిలో పడుతూందనే సంబరంతో.

"తీసేసి పెక్ చేస్తూ ఉంటాను. మీరు వెళ్ళి రిక్షా తీసుకురండి!"

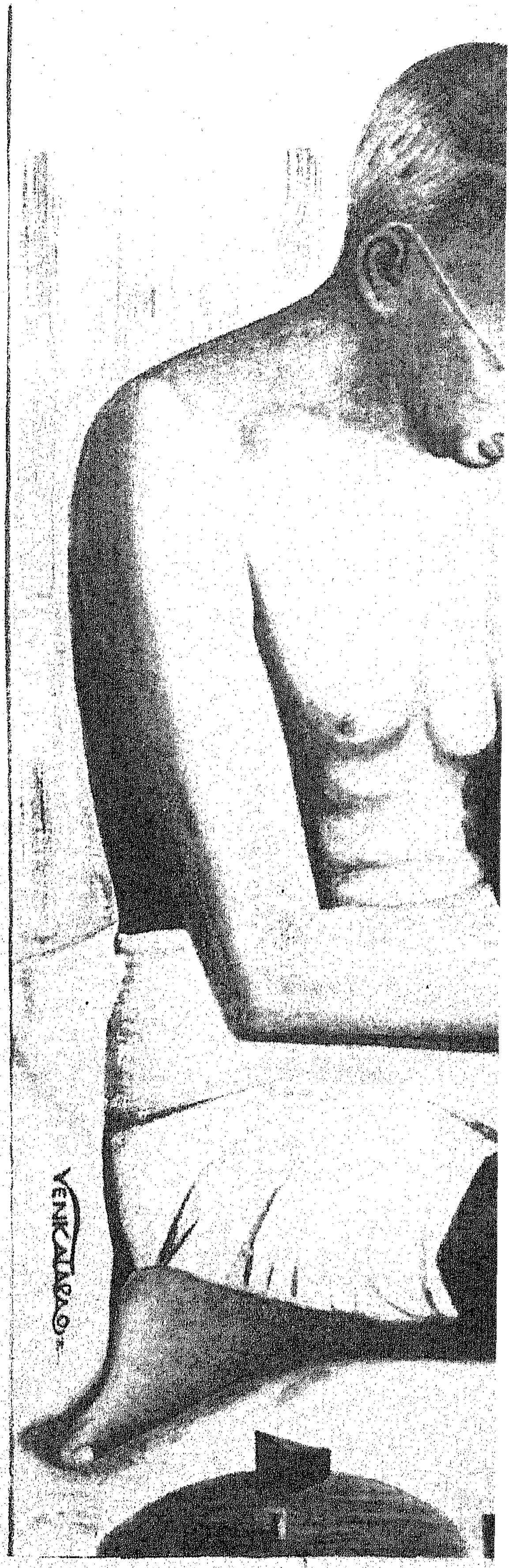

గాంధీ జయంతి (అక్టోబరు 2) చిత్రం — శ్రీ వెంకటరావు (స్కెచ్)

"రిక్షా ఎందుకూ?"

"మా ఇంటికి వెళ్ళిపోవటానికి! ప్రతి చిన్న విషయానికీ మీ రింత టార్చర్ చేస్తుంటూ ఉంటే నే నిక్కడ ఒక్క క్షణమైనా ఉండను. అద్దం, నేనూ ఇద్దరం వెళ్ళిపోతాం. వంకాయ వేపుడు, చారు చేశాను. రాత్రి వాటితో మెతుకులు తినండి. రామమ్మ రాగానే అంట్లగిన్నెలు తోమించి వంటింట్లో పెట్టించండి. మీ ఆరోగ్యం జాగ్రత్త! రంగారావుతో కలిసి తాగకండి!" అంటూ ముక్కు ఎగబీల్చుకుంటూ అంపకం ప్రారంభించింది.

నేను నీరుగారిపోయాను!

మాట్లాడకుండా తువ్వాలు చుట్టబెట్టుకొని నూతి దగ్గరకు వెళ్ళిపోయాను.

ఆ మరునాటి దినం రాత్రి భోజనం చేశాక మా ఆవిడ మరో కొత్త విషయం చెప్పింది. "ఎదురింట్లోని ఆంజనేయులు, పెళ్ళాం ఈ వేళ గట్టిగా పోట్లాడుకున్నారు" అని మహా సంబరపడిపోతూ చెప్పింది.

"ఆహా! వాళ్ళు దెబ్బలాడుకుంటే నీ కెందుకంత సంబరం?" అన్నాను కసురుతూ.

మా ఆవిడ మూతి ముడుచుకుంది.

"అయినా, వాళ్ళు దెబ్బలాడుకున్నట్లు నీ కెలా తెలిసింది?" అన్నాను.

వాళ్ళు భార్యాభర్తలు ఎప్పుడూ సాధారణంగా బయటకు రారు, గదిలోనే ఉంటారు.

"ఇదిగో, ఈ వార కుర్చీలో కూర్చుని మన అద్దంలో చూస్తే వాళ్ళ గదిలోని విషయాలన్నీ కనిపిస్తాయి. మాటలు సరిగా వినబడ వనుకోండి..."

"ఆహా! ఇదేం సెవెన్టీ ఎమ్. ఎమ్. తెర, సిక్స్ ట్రాక్ స్టీరియోఫోనిక్ సౌండు సిస్టం అనుకున్నా వేమిటి? మాటలు కూడా వినబడితే ఇంక ఏదో సినిమా వంటమావేసి సినిమా చూసినట్లు చూస్తావుకాబోలు! ఇతరుల విషయాలు అలా చూడటం సభ్యత కాదు!" అన్నాను.

"వాళ్ళు మనకు కనిపించేలా పోట్లాడుకోవటం సభ్యతా, మనం చూడటం అసభ్యతానా?" అంది.

"నువ్వు ఇలా అద్దాలు బిగించి తొంగి చూస్తూ కూర్చుంటావని పాపం వాళ్ళకేం తెలుసు?" అన్నాను.

మా శ్రీమతి మాట్లాడలేదు.

ఈ విషయం మర్నాడు కొత్త సమస్యను తెచ్చి పెట్టింది.

మా ఆవిడ ఇలాంటి విషయాన్ని చూసి నాతో చెపితే ఫరవాలేదు కాని, ఇది ఇక్కడితో ఆగదని నాకు తెలుసు. మా శ్రీమతి నోట్లో నువ్వుగింజ నానదు. కనీసం ఈ విషయాన్ని ఇప్పటికయినా చెప్పుతుంది- అడిగినవాళ్ళకీ, అడగనివాళ్ళకీ!

నాదాకా ఈ సంగతి వచ్చేలోగా పక్కింటి పుల్లమ్మకీ, వెనకింటి వీరమ్మకీ, ఇంకా వీధి చివరివరకూ ఆ విషయం వెళ్ళిపోయే ఉంటుంది.

ఇలాంటి విషయాలు మా ఆవిడ ద్వారా ప్రచారం కావటం నా కిష్టం లేదు. ఆ అద్దం నా కో పీడలా తయారయింది!

దాన్ని తీయించేస్తేగానీ నాకు మనశ్శాంతి లభించదు.

నిద్రపట్టబోయే సమయానికి మెరపులా ఒక ఆలోచన స్ఫురించింది.

ఆ ఆలోచన వచ్చాక హాయిగా నిద్ర పట్టింది.

మరునాడు ఉదయం కాఫీ తాగుతూ అన్నాను: "ఎదురింటి ఆంజనేయులి పెళ్ళానికి బొత్తిగా సిగ్గు లేదు!"

మా ఆవిడ కొంతసేపు నా వంక ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

నా ముఖంలోని భావాలు తెలియనీయకుండా పేపరు అడ్డం పెట్టుకున్నాను.

"ఎదుటి వాళ్ళ పెర్సనల్ విషయాల గురించి మాట్లాడటం సభ్యత కాదని నిన్ననే నాకు బోధించారు కదా!" అంది గర్వంగా ముఖం పెట్టి.

"అవుననుకో! మరీ అంత అన్యాయంగా ఉంటే ఎలా? కిటికీ తలుపు అయినా మూసుకోకుండా బట్టలు మార్చుకుంటోంది! ఈ అద్దంలో ఆ దృశ్యం చూడలేక పోయాననుకో!" అని మాట్లాడ్డం ముగించి పేపరు చదువుకుంటున్నట్లు అభినయించ సాగాను.

మా ఆవిడ సమాధానం చెప్పలేదు. కాఫీ కప్పు తీసుకొని లోనికి వెళ్ళిపోయింది.

"ఆఫీసు టైమవుతోంది! భోజనానికి లేవండి!" అంది ఇంకో గంట పోయిన తరవాత.

భోజనం చేస్తూ అన్నాను: "ఆంజనేయులు పెళ్ళాం ఈ ఊరు వచ్చినప్పుడు బాగా నల్లగా ఉండేది కదూ? ఈ ఊరి నీళ్ళు పడ్డట్లున్నాయి కాస్త తెల్లబడి నవనవ లాడుతోంది!" అన్నాను.

మా ఆవిడ ఆ మాటలు తనకు వినిపించనట్లు—"ఇంకొంచెం చారు వేసుకోండి" అంటూ మరి కాస్త చారు ఒంపేసింది.

భోజనం ముగించి ఆఫీసుకు బయలుదేరాను.

మా ఆవిడ ముక్తసరిగా ఏదో చెప్పింది!

* *

సాయంకాలం ఆఫీసునుండి తిరిగి వచ్చేసరికి గోడకు అద్దం లేదు, నేను అనుకున్నట్లుగానే! ! !

★